

дох с превод над немския текст, за да може да използва този случай като сюжет, но от това нищо не се получи.

Хр. Русев и М.Москов ми казваха за Димов, че е много интересен и талантлив. За да добие повече впечатления, те уредиха Димов да замине на специализация в Испания с Франкова стипендия. Освен това той според тях беше много кадърен и като асистент.

Преди да замине за Испания Димов беше много възбуден. Радваше се много. Питаше ме как да прекара там. От Испания ми се обади два пъти - и то накратко: много било интересно, много бил претрупан.

Като се върна от Испания ми каза за "Осъдени души". Направи ми впечатление, че от Испания се върна доста променен - имаше вече големи симпатии към СССР. По това време сме спорили с него по някои различия във възгледите.

След това като че ли го мобилизираха и прекъснахме контактите си. След Девети септември се срещнахме в сладкарницата "Савоя". "Ела - каза - да си порпиказваме". Каза ми, че има хубава компания от прогресивни хора, предложи ми да възобновим приятелството си. Преди Девети аз бях пострадал много. Уволних се през 1943 г. и почнах частна работа. Но поради някои причини непосредствено след Девети гледах с безразличие около себе си. И понеже Димов навлезе всецяло във водите на новата власт, вече връзките ни се прекъснаха.

После Димов се разведе с Нели. Казваше ми, че животът му с нея е станал невъзможен. Когато ме срещнеше, тя се правеше че не ме вижда.

Виждахме се от време навреме. Около четири години преди неговата смърт се срещнахме на "Граф Игнатиев". Оплака ми се че има доста силно изразена ангина пекторис и главозамайване. Излизаше от клуба на журналистите. Впоследствие го видях в спестовна каса на "Витошка". Като че ли беше вече председател на Писателския съюз. Току що го бях видял на снимка с Т.Живков. Припомних му, че когато някога в Бургас ме питаше мисля ли, че може да стане писател, бях му отговорил, че той е вече писател. Т.Е. бях му предрекал блестяща кариера. Тогава му казах да внимава, защото от високо лошо се пада. Следнах го видях с третата му жена. Каза ми, че е дъщеря на моя инспектор Бушев, който по това време беше нещо като съветник на министъра. Беше много добър специалист. И синът му стана добър инженер.